Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΜΑΡΙΑ ΔΟΝΙΛΟΒΝΑ, ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

ΣΤ'.

ΗΝ ἐποχὴ ποὺ παρουσιάστηκε στὴν Αὐλὴ τοῦ Μ. Πέτρου ἡ Μαρία Δονιλόβνα, βρισκόταν σ' ὅλη τὴ λάμψη τῆς καλλονῆς της καὶ σ' ὅλη τὴν ἀκμὴ τῆς ἡλικίας της.

Ἔξυπνη δὲ καὶ κομψὴ καθὼς ἦταν, ἔγινε εὐχαρίστως δεκτὴ ἀπ' ὅλους τοὺς αὐλικούς, ἀκόμα κι' ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Αἰκατερίνη, ἡ ὁποία ὅμως ἔκανε πὼς δὲν τὴν ἐγνώριζε.

Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ Σοφηδή, ἅμα βρέθηκε μπροστὰ στὴν ἀντιφὰ τοῦ παλαιοῦ ξενοδόχου τοῦ Μάργεμπουργ, δὲν ἤξερε ὅτι θυμόταν τὴν ἀλλοτινὴ συντρόφισσά της, ἡ ὁποία εἶχε ἀνέλθει στὴν ὑψηλότερη θέσι ποὺ θὰ ὀνειρεύονταν μιὰ γυναῖκα.

Ἔτσι ἡ διὼ γυναῖκες βλέπονταν σπάνια καὶ πάντα σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς αὐλικῆς ἐθιμοτυπίας. Ἡ Αἰκατερίνη μάλιστα ἀπέφευγε τὴ συναναστροφὴ τῆς Δονιλόβνας, γιατὶ διέβλεπε στὸ πρόσωπό της μιὰ ἐπικίνδυνη ἐχθρά.

Ἐπὶ πλέον, ἡ Αὐτοκράτειρα ἦταν πολὺ προληπτική, ὅπως καὶ ὁ σύζυγός της. Ἀπάνω ἀπ' τὸ κρεββάτι της εἶχε κρεμασμένη μιὰ πλάκα καὶ πάνω σ' αὐτὴ ἔγραφε τὰ ὄνειρά της, τὰ ὁποῖα τῆς ἐξηγοῦσαν ἔπειτα ἡ μάγισσες.

Τὴν παρουσίαση λοιπὸν τοῦ ἐρχομοῦ τῆς Δονιλόβνας, ἡ Τσαρίνα εἶχε ὀνειρευτεῖ ὅτι πάλευε μ' ἕνα φίδι. Καὶ βγῆκε μὲν νικήτρια ἀπ' τὸν ἀγῶνα, γιατὶ κατόρθωσε στὸ τέλος νὰ τὸ πνίξη, ἀλλὰ τὸ ἀποκρουστικὸ ἑρπετὸ λίγο ἔλειψε νὰ τὴ δαγκάση στὸ λαιμό.

Τὸ παράξενο αὐτὸ ὄνειρο ἀνησύχησε πολὺ τὴν Αὐτοκράτειρα καὶ τὴν ἔβαλε σὲ σκέψεις. Ζητοῦσε νὰ βρῆ τὴ βαθύτερη σημασία του καὶ αἰσθανόταν ἕναν ἀόριστο φόβο. Ποιὸ ἦταν τὸ φίδι;

Μιὰ μυστηριώδης ἀποκρυφὴ φωνὴ τῆς ἔλεγε, ὅτι τὸ ἑρπετὸ συμβόλιζε τὴ Μαρία Δονιλόβνα, τὴ γυναῖκα ποὺ ἔφερε τώρα τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Ἀμιλτων, τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ, ποὺ βρισκόταν στὴν ὑπηρεσία τοῦ Τσάρου.

Ἀλλὰ ἡ διαγωγὴ τῆς ξένης κατὰ τὸ διάστημα τῶν τεσσάρων πρώτων μηνῶν, ποὺ ἔμεινε στὴν Πετρούπολι, διέψευσε τὶς ὑποψίες τῆς Αὐτοκρατείρας.

Ἐννοεῖται πὼς ἡ διαγωγὴ αὐτὴ δὲν ἦταν ἄμεμπτη καὶ ὑποδειγματική. Ὅταν μάλιστα ὁ Τσάρος ἔστειλε τὸν κόμητα Ἀμιλτων σὲ κάποια στρατιωτικὴ ἀποστολή, ἡ Μαρία χωρίστηκε ἀπ' τὸ σύζυγό της καὶ ρίχτηκε ἀκράτητη σὲ ἐρωτικὲς περιπέτειες.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν παράξενη φύσις. Μέσα σ' ἕνα τετράμηνο, ἄλλαξε ἕξη φίλους. Τοὺς ἀγαπημένους της τοὺς διάλεγε μεταξὺ τῶν πιὸ ὡραίων καὶ τῶν πιὸ γενναιοδώρων εὐγενῶν τῆς Ρωσσίας.

Τοὺς ἄσημους καὶ φιλαργύρους ἄνδρες τοὺς ἀποστρεφόταν. Μεταξὺ τῶν τελευταίων αὐτῶν συγκαταλεγόταν κι' ὁ πανίσχυρος Μεντζικώφ, εὐνοούμενος τότε τῆς Τσαρίνας.

Ἰδοὺ τώρα τί ἀναφέρει ἕνας χρονικὸ τῆς ἐποχῆς γιὰ τὴν ἀπόπειρα τοῦ Μεντζικώφ νὰ κατακτήση τὴν ὡραία Δονιλόβνα:

Ὅταν ὁ περιώνυμος αὐλικὸς ζήτησε ἀπ' τὴν ὡραία ξένη νὰ τὸν συμπεριλάβη μεταξὺ τῶν... φίλων τῆς πριγκηπείσσης της, ἡ Δονιλόβνα τοῦ ἀπάντησε:

— Φίλτατέ μου πρίγκηψ, δὲν μοῦ ἀρέσετε... Ἔχετε μικρὰ μάτια, χοντρὴ μύτη καὶ κλειστὸ βαλάντιο...

— Εἶμαι πρόθυμος ν' ἀνοίξω τὸ βαλάντιό μου, εἶπε ὁ τσιγκούνης Μεντζικώφ.

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ... μεγαλώσετε τὰ μάτια σας καὶ νὰ λεπτύνετε τὴ μύτη σας...

Ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀποτυχία του αὐτή, ὁ Μεντζικώφ ὁρκίστηκε ἐκδίκηση καὶ ἐκήρυξε ἄγριο πόλεμο κατὰ τῆς ὑπερήφανης ξένης.

Ἡ Αἰκατερίνη ὅμως, ἡ ὁποία παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις τοῦ εὐνουμένου της, ὅταν ἔμαθε τί συνέβη καὶ ἐπληροφορήθη τὰ ἐκδικητικά του σχέδια, ζήτησε νὰ καταπραΰνη τὴν ὀργή του.

— Ταιριάζει σ' ἕναν ἄνδρα, εἶπε στὸν Μεντζικώφ, νὰ θέλη νὰ βλάψη μιὰ γυναῖκα, ἐπειδὴ δὲν δέχτηκε πὴν.... καψοῦλα του;

Στὴν περίστασι αὐτή, ἡ Αἰκατερίνη, δειχνόταν γενναιόψυχη ἀπέναντι τῆς ἀναξήλου της, τοῦ φαβοῦ τοῦ ὀνείρου της. Καὶ τὸ ἔκανε αὐτό, γιατὶ δὲν κινδύνευε ἡ ἴδια, ἀφοῦ ὁ Τσάρος ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὰ κάλλη τῆς Δονιλόβνας.

Ὅταν ὅμως τὸ αὐτοκρατορικὸ ζεῦγος μὲ τὴν ἀκολουθία τους πῆγαν καὶ ἐγκαταστάθηκαν στὸ καλοκαιρινὸ ἀνάκτορο τοῦ Πέτερχωφ, ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἄργησε ν' ἀλλάξη γνώμη καὶ ταχτικὴ ἀπέναντι τῆς παληᾶς φίλης της, καὶ νὰ γιατί:

Τὸν τελευταῖο καιρό, οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς αὐλικοὺς εἶχαν ξετρελλαθεῖ μὲ τὴ Δονιλόβνα, ἡ ὁποία ἦταν τόσο εὔκολη γιὰ ὅσους ἤξεραν νὰ ξοδεύουν ἀλύπητα. Μόνον ὁ Μ. Πέτρος φαινόταν ἐντελῶς ἀδιάφορος πρὸς τὰ θέλγητρά της. Γι' αὐτὸν ἦταν σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε καθόλου σχεδὸν ἡ Σοφηδὴ μὲ τὴν ἐλκυστικὴ ὡμορφιά της.

Ὁ Αὐτοκράτωρ πρωτιμοῦσε τὶς γυναῖκες ποὺ δὲν ἦταν φιλάρεσκες καὶ φιλοχρήματες.

Ἦταν βέβαια μεγαλόδωρος, ἐξωφρενικὰ μεγαλόδωρος μάλιστα, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ναυπηγήση πλοῖα, νὰ ἐξοπλίση φρουρά, νὰ συμπληρώση συντάγματα. Ὅταν ὅμως ἐρχόταν στὴν ἀνάγκη νὰ ξοδέψη γιὰ τὶς φίλες του, γινόταν σφιχτοχέρης, σὰν οἰκονόμος μοναστηριοῦ.

Μιὰ εἰκόνα του μάλιστα, ποὺ σωζόταν μέχρι τελευταῖα στὸ Πέτερχωφ, τὸν παρίστανε ντυμένο σὰν Ὀλλανδὸ χωριάτη νὰ κάθεται ἐπάνω σ' ἕνα βαρέλι καὶ νὰ χαριεντίζεται μὲ μιὰ... ὑπηρέτρια!....

Καὶ πραγματικά, τοῦ ἄρεσαν πολὺ τὰ δουλειὰ τοῦ πανισχύρου καὶ ἐνδοξοτάτου Μ. Πέτρου. Ἦσαν ὅλες τους καλόβολες καὶ δὲν εἶχαν ἀπαιτήσεις....

Μὲ λίγα λόγια, ὁ Τσάρος, ἀσολουθῶντας τὸ... οἰκονομαλογικὸ πρόγραμμά του, δὲν εἶχε ἀσχοληθεῖ ποτὲ ὡς τότε μὲ τὴ Δονιλόβνα. Κι' ὅταν κάποτε τὸν ρώτησε ὁ κόμης Σότωφ τί γνώμη εἶχε γι' αὐτή, ὁ Μ. Πέτρος τοῦ ἀπάντησε:

— Εἶνε ὡραία, ἀλλά... ἔχει πολὺ λεπτὴ μέση. Ποτὲ δὲν θὰ τὴν προτιμοῦσα γιὰ φίλη μου. Φοβοῦμαι μήπως ὅταν τὴν ἔπιανα στὰ χέρια μου θἄσπαζε!...

Τὰ λόγια αὐτὰ δὲν ἄργησαν νὰ φτάσουν στ' αὐτιὰ τῆς Δονιλόβνας, ἡ ὁποία ἀποφάσισε νὰ δώση στὸν ἀπαιτητικὸ μοναρχη ἕνα καλὸ μάθημα.

Ἔν' ἀπόγευμα λοιπόν, ἐνῶ ἔπαιρνε τὸν ἀέρα της στὸν κῆπο τοῦ Πέτερχωφ, περιπατῶντας στὸ πλάϊ μιᾶς φίλης της, διέκρινε σὲ μιὰ δεντροστοιχία τὸν Τσάρο μαζὶ μὲ τὸν κόμητα Σότωφ.

— Ἄφησέ με μόνη μιὰ στιγμή, Ἀκουλίνα, εἶπε ἡ Δονιλόβνα στὴ συνοδό της.

Ἡ συνπρόφισσά της ἀποτραβήχτηκε ἀμέσως κι' ἔγινε ἄφαντη.

— Φίλτατέ μου πρίγκηψ, δὲν μοῦ ἀρέσετε! εἶπε ἡ Δονιλόβνα.

Ἔτσι ἡ κόμησσα ἔμεινε μόνη της καὶ στοιμάτησε. Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Τσάρος καὶ ὁ συμπεριπατητής του, ἀκολουθῶντας τὸ δρόμο τους, πέρασαν κοντὰ της καὶ τὴ χαιρέτησαν. Ἐνῶ ὅμως προχωροῦσαν, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸν περίπατό τους, ἡ Δονιλόβνα στάθηκε μπρὸς στὸν Αὐτοκράτορα καὶ τοῦ εἶπε:

— Μιὰ λέξι, σᾶς παρακαλῶ, Μεγαλειότατε....

Ὁ Μ. Πέτρος ἔκαμε ἕνα νεῦμα στὸ σύνοδό του κι' ὁ Σότωφ ὑποκλίθηκε καὶ ἀπεχώρησε, γιὰ ν' ἀφήση τὸν κύριό του μόνο μὲ τὴν κόμησσα.

Μόλις ὁ κόμης ἐξαφανίστηκε, ἡ Δονιλόβνα, χωρὶς καμμιὰ προφορικὴ προεισαγωγή, κρεμάστηκε ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ Τσάρου καὶ κόλλησε τὰ χείλη της στὰ δικά του, μὲ πάθος, μὲ παραφορά!....

Κατόπιν, πρὶν ὁ Αὐτοκράτωρ συνέρθει ἀπ' τὴν κατάπληξί του, ἡ κόμησσα ἀποσύρθηκε ὡς εἶκοσι βήματα μακριά του, καὶ τοῦ φώναξε εἰρωνικά:

— Λοιπόν, Μεγαλειότατε, τί λέτε τώρα; Εἴδατε πὼς δὲν εἶμαι καὶ τόσο εὔθραυστη;...

Ὁ Μ. Πέτρος ἄλλαξε ἀμέσως χρῶμα κι' ἔγινε κατακόκκινος. Ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς κρίσιμες ἐκεῖνες στιγμές, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ γενναῖος πολεμιστὴς ἔχανε τὴν ψυχραιμία του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.